

Skatteudvalget (2. samling)
L 31 - Bilag 12
Offentligt

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2007-511-0019
Dato: 23. januar 2008

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 31- Forslag til Lov om ændring af forskellige skattelove (Diverse EU-tilpasninger af skattelovgivningen m.v.)

Hermed sendes i 5 eksemplarer kommentarer til henvendelse fra Øresundskomiteen (L 31 – bilag 10).

Kristian Jensen

/ Erik Jørgensen

Øresundskomiteen har på ny rettet henvendelse til skatteudvalget vedrørende den del af lovforslaget, der handler om fradrag for udenlandske obligatoriske sociale arbejdsgiverafgifter (lovforslagets § 10, nr. 4).

Øresundskomiteen foreslår i to forskellige varianter, at Danmark i højere grad end nu skal påtage sig den sociale sikring af personer, som har bopæl i Sverige, og som samtidig arbejder for en dansk arbejdsgiver i Danmark og for en svensk arbejdsgiver i Sverige. Konkret foreslås det i en af varianterne, at en grænsependler med bopæl i Sverige skal være undergivet dansk social sikringslovgivning, hvis den pågældende har mindst 75 pct. af sin bruttoindkomst ved arbejde i Danmark. En person med bopæl i Danmark skal tilsvarende være socialt sikret i Sverige, hvis den pågældende har mindst 75 pct. af sin lønindkomst fra Sverige.

Jeg skal hertil bemærke følgende:

De problemer, som rejses i Øresundskomiteens fornyede henvendelse, er ikke nye. De har tværtimod eksisteret i mange år.

Det ligger uden for skattelovgivningens rammer at fastsætte, hvornår en person er socialt sikret i Danmark eller Sverige. Sådanne afgørelser træffes på grundlag af et EU-regelsæt, som for Danmarks vedkommende administreres af Velfærdsministeriet. De rejste problemer er ikke skabt af L 31, og de kan ikke løses med L 31.

L 31 indebærer en lettelse for Øresundspendlere. Vi vil fremover give et fradrag, som vi ikke har givet før, når arbejdsgiver og arbejdstager aftaler, at sidstnævnte skal afholde de svenske arbejdsgiverafgifter. Hermed er et hidtidigt problem ryddet af vejen, og hermed har vi gjort det, der inden for skattelovgivningens rammer er muligt for at gøre det mere attraktivt at indgå sådanne aftaler.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg bestemt er ked af, at Øresundskomiteen og andre med dem er med til at give det indtryk, at vi med den her foreslåede lovændring gør det mere besværligt for pendlerne. For det første er det ikke et korrekt indtryk at bibringe. For det andet er det ikke befordrende for det fælles mål, nemlig at integrere det danske og det sydsvenske arbejdsmarked, hvortil L 31 er et bidrag.

Hele problemet om social sikring for Øresundspendlere har sin baggrund i, at man i Danmark og Sverige har valgt forskellige midler til at nå det samme mål. Mens man i Sverige har valgt at basere sig på relativt høje arbejdsgiverafgifter til finansiering af en række velfærdsgoder – pension, sygesikring osv. – er de tilsvarende velfærdsgoder i Danmark udelukkende skattefinansierede.

Der eksisterer kort sagt en grundlæggende strukturel forskel på, hvordan vi har valgt at finansiere velfærdsgoderne i Danmark og i Sverige. Et problem i denne sammenhæng er også, at pendlingen mellem Danmark og Sverige er meget skævt fordelt.

Set i dette perspektiv er det ikke uproblematisk at bryde forbindelsen mellem skattebetaling – henholdsvis betaling af arbejdsgiverafgifter – og opnåelse af de velfærdsgoder, som disse skatter eller arbejdsgiverafgifter skal finansiere.

Lad mig illustrere dette ved med Øresundskomiteens forslag som udgangspunkt at sammenligne to grænsependlere.

Pendler A har bopæl i Sverige og tjener 75 pct. af sin lønindkomst ved arbejde i Danmark og skal derfor efter forslaget være socialt sikret i Danmark, mens pendler B har bopæl i

Danmark og tjener 75 pct. af sin lønindkomst ved arbejde i Sverige og er tilsvarende socialt sikret i Sverige. Begge pendlere beskattes i de respektive arbejdslande af den indkomst, de tjener dér, og der skal for dem begge svares sociale afgifter til det land, hvor de er socialt sikret.

Den svenske pendler A eller hans svenske arbejdsgiver skal hermed betale danske sociale bidrag af A's svenske løn. De danske sociale bidrag er meget små. Den danske pendler B eller hans danske arbejdsgiver skal tilsvarende betale svenske sociale bidrag af B's danske løn. De svenske sociale bidrag udgør p.t. ca. 25 pct. af lønnen.

For danske pendler B's vedkommende bliver der hermed indbetalt fulde sociale bidrag til Sverige – 75 pct. fra den svenske arbejdsgiver og 25 pct. fra den danske eller fra B selv.

For svenske pendler A's vedkommende ser tingene anderledes ud. Han er blevet beskattet i Danmark af 75 pct. af sin samlede løn, men han er berettiget til 100 pct. – ikke kun 75 pct. – af de skattefinansierede velfærdsgoder i Danmark.

Hermed bliver den foreslåede ordning skæv i den forstand, at den kun kompenserer Danmark med 75 pct. (svarende til den del af hans løn, der beskattes i Danmark) af de sociale omkostninger, som svensk bosiddende pendlere ud fra en alt-andet-lige-betragtning vil påføre den danske stat over tid, mens Sverige kompenseres med 100 pct.

Jeg skal endelig tilføje, at den rammeaftale om social sikring fra 2001, som Øresundskomiteen henviser til, har en parallel på skatteområdet, nemlig den dansk-svenske skatteaftale fra 2003.

Efter aftalen mellem de danske og svenske sociale myndigheder kan en person med bopæl i Sverige, som arbejder og er socialt sikret i Danmark, bibeholde sin danske sociale sikring, selvom han udfører hjemmearbejde i Sverige eller foretager tjenesterejser i Sverige for sin danske arbejdsgiver. (Tilsvarende gælder for en person med bopæl i Danmark og arbejde i Sverige.) Det er en forudsætning, at den væsentligste del af arbejdet udføres i arbejdsgiverlandet (mindst halvdelen af arbejdstiden i en 3-månedersperiode).

Samme regel gælder på skatteområdet. Efter den dansk-svenske skatteaftale beholder arbejdslandet beskatningsretten til lønindkomst, selvom lønmodtageren udfører hjemmearbejde i sit bopælsland eller foretager tjenesterejser uden for arbejdslandet. Også her er det en betingelse, at arbejdet udføres i arbejdsgiverlandet i mindst halvdelen af arbejdstiden inden for en 3-månedersperiode.

Der er således i de gældende regler taget hensyn til sammenhængen mellem beskatning og social sikring.